

WYŻEŁ WEIMARSKI

(Weimaraner)

Kraj pochodzenia: Niemcy

Data publikacji obowiązującego wzorca: 27.02.1990

Użytkowanie: wszechstronny pies myśliwski, pies wystawiający.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.

Sekcja 1 - Wyżły kontynentalne.

Typ kontynentalny.

Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Jest wiele różnych teorii dotyczących pochodzenia wyżła weimarskiego. Pewne jest tylko tyle, że wyżel weimarski, który miał domieszkę krwi psa tropiącego typu „Leithund”, występował w rejonie Weimaru już w pierwszym trzydziestoleciu XIX wieku. W połowie XIX wieku, zanim rozpoczęto hodowlę w czystości rasy, psy te znajdowały się głównie w rękach profesjonalnych myśliwych i hodowców zwierząt w Niemczech centralnych, głównie w okolicach regionu Weimaru i Turyngii. Kiedy zmniejszyło się zapotrzebowanie na psy tropiące, skrzyżowano je z psami typu „Hühnerhund”. Od roku 1890 prowadzono dalszą hodowlę w oparciu o ten typ krzyżówki, połączoną z wpisami do ksiąg hodowlanych. Na przełomie XIX i XX wieku obok wyżłów weimarskich krótkowłosych zaczęły pojawiać się osobniki długowłose. Od chwili założenia pierwszych ksiąg hodowlanych wyżel weimarski hodowany był praktycznie w czystości rasy, w zasadzie wolny od domieszek krwi innych ras, przede wszystkim pointera. Z tego względu też uważa się, że wyżel ten jest jedną z najstarszych odmian wyżłów niemieckich, która utrzymywana jest w czystości rasy od około 100 lat.

WYGLĄD OGÓLNY:

Średniej do dużej wielkości pies myśliwski. Budowa typowa dla psa pracującego, o pięknych kształtach, sucha, muskularna. Wyraźne cechy płci.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość ciała do wysokości w kłębie: 12 : 11

Proporcje głowy: trzewioczaszka nieco dłuższa od mózgowczaszki (mierzonej od stopu do guza potylicznego).

Kończyny przednie: odległość od łokcia do środka śródreżca mniej więcej równa odległości od łokcia do kłębu.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Wszechstronny, zrównoważony pies myśliwski z dużą pasją, łatwy do szkolenia. Wytrzymały w systematycznym okładaniu pola, jednak nie nadmiernie żywiołowy. Bardzo dobry „wiatr”. Pies cięty w stosunku do drapieżników i innej zwierzyny, dobry pies stróżujący, jednak nie wykazujący nadmiernej agresji. Niezawodny w polu, jak i w wodzie. Wykazuje skłonność do pracy po strzale.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka: w harmonii z wielkością psa i trzewioczaszką. Szersza u samców niż u suk, jednakże u obu płci zachowane dobre proporcje pomiędzy szerokością mózgoczaszki, a długością całej głowy. Występuje bruzda czołowa. Guz potyliczny słabo lub umiarkowanie rozwinięty. Łuki jarzmowe dobrze rozwinięte.

Stop: wyjątkowo słabo zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: duży, wystający ponad żuchwę. Koloru ciemnocielistego, przechodzącego stopniowo w szary.

Kufa: długa i, szczególnie u samców, silna, sprawiająca wrażenie kanciastej. Żuchwa i szczeka tak samo silne. Grzbiet nosa prosty, często lekko wypukły, nigdy wklęsły.

Faffle: niezbyt obfite, od wewnątrz koloru ciemnocielistego (tak jak i podniebienie). Słabo zaznaczone kąciki warg.

Uzębienie: szczeka i żuchwa silne, uzębienie kompletne, regularne, mocne. Zgryz nożycowy.

Policzki: muskularne, dobrze zaznaczone. Zdecydowanie sucha głowa.

Oczy: koloru od jasno do ciemnobursztynowego, o inteligentnym wyrazie, błękitne u szczeniąt. Okrągłe, osadzone lekko skośnie. Powieki dobrze przylegające.

Uszy: płaskie, szerokie i stosunkowo długie, sięgające mniej więcej kącika warg. Osadzone wysoko i wąsko, zaokrąglone na końcach, pofałdowane. Gdy pies jest czujny i nasłuchuje, są zwrócone lekko do przodu.

SZYJA:

O szlachetnym wyglądzie i sposobie noszenia. Muskularna, prawie okrągła, nie za krótka, sucha. Silniejsza bliżej łopatek, harmonijnie łącząca się z górną linią ciała i klatką piersiową. Jej górna linia widoczna z profilu lekko wygięta.

TUŁÓW:

Linia górna: od szyi, poprzez dobrze zaznaczony kłęb, przechodzi stopniowo w stosunkowo długi, mocny, dobrze związany grzbiet.

Kłęb: wyraźnie zaznaczony.

Grzbiet: zwarty, masywny, prosty. Linia grzbietu nie może wznosić się ku tyłowi. Nieco dłuższy grzbiet nie jest wadą, lecz cechą charakterystyczną rasy.

Zad: długi, umiarkowanie ścięty.

Klatka piersiowa: silna, lecz nie przesadnie szeroka, sięgająca prawie do łokci, dostatecznie długa. Dobrze wysklepiona, o długich żebrach, nie beczkowata. Przedpiersie dobrze rozwinięte.

Linia dolna i brzuch: lekko wznosząca się ku tyłowi, brzuch niepokasany.

OGON:

Osadzony nieco niżej niż u innych porównywalnych ras. Mocny, dobrze owłosiony. Gdy pies jest w stanie spoczynku, opuszczony w dół, w czasie podniecenia, czy pracy noszony poziomo lub wyżej.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: wysokie, suche, proste i równoległe, ale nie rozstawione szeroko.

Łopatki: długie, ukośnie ułożone, dobrze umięśnione. Dobre kątownie stawu barkowego.

Ramiona: ukośnie, dostatecznie długie i silne.

Łokcie: swobodne, ustawione równoległe do osi ciała. Nie wystające, ani nie wciśnięte.

Przedramiona: długie, prosto ustawione.

Stawy nadgarstkowe: mocne, sprężyste.

Śródreżca: suche, ustawione lekko ukośnie.

Łapy przednie: ustawione prosto w stosunku do osi ciała. Palce zwarte, wysklepione. Dłuższe palce środkowe nie są wadą, lecz cechą charakterystyczną rasy. Pazury koloru od jasno- do ciemnoszarego. Poduszki dobrze pigmentowane, twarde.

Kończyny tylne: wysokie, suche, dobrze umięśnione. Ustawione równoległe, ani za szeroko, ani za wąsko.

Uda: dostatecznie długie, silne, masywne.

Kolana: mocne, sprężyste.

Podudzia: długie, z dobrze widocznym ścięgnem.

Stawy skokowe: mocne, sprężyste.

Śródstopia: suche, ustawione prawie pionowo.

Łapy tylne: zwarte i silne, bez wilczych pazurów, reszta odpowiada łapom przednim.

CHODY:

Swobodne i wydajne, kończyny przednie i tylne w ruchu równoległe. W galopie krok długi. W kłusie linia grzbietu prosta. Inochód niepożądany. Ruch we wszystkich rodzajach wydajny i płynny.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: mocna, dobrze, lecz nie nadmiernie przylegająca.

Odmiana krótkowłosa:

Włos: krótki (ale dłuższy i bardziej gęsty niż u porównywalnych ras), mocny, bardzo gęsty, gładko pokrywający ciało. Bez lub z nieznaczną ilością podszerstka.

Odmiana długowłosa:

Włos: miękki, długi, z podszerstkiem lub bez niego. Prosty lub lekko falujący. Długa, falująca sierść dopuszczalna u nasady uszu. Na końcach uszu dopuszczalna sierść aksamitna. Sierść powinna mieć długość 3 - 5 cm, zaś pod szyją, na przedpiersiu i brzuchu powinna być jeszcze dłuższa. Wyraźne frędzle i portki, skracające się ku dołowi. Na ogonie wyraźne pióro. Włosy pomiędzy palcami. Owłosienie na głowie nieco krótsze.

Umaszczenie: srebrne, sarnie, mysioszare, jak i wszystkie pośrednie odcienie. Głowa i uszy zwykle nieco jaśniejsze. Białe znaczenia dopuszczalne jedynie na klatce piersiowej i palcach. Czasami ciemniejsza, mniej lub bardziej wyraźna pręga na grzbiecie. Psy mające znaczenia koloru czerwono-żółtego mogą otrzymać ocenę jedynie dobrą. Brązowe znaczenia są poważną wadą.

WZROST:

Wysokość w kłębie: psy: 59 - 70 cm (idealnie: 62 - 67 cm)

suki: 57 - 65 cm (idealnie: 59 - 63 cm)

Waga: psy: ok. 30 - 40 kg

suki: ok. 25 - 35 kg

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

Poważne wady:

- Odstępstwa od typowej dla rasy budowy, nietypowe cechy płciowe.
- Znaczne odstępstwa od wzrostu, nieprawidłowe proporcje.

- Trzewioczaszka: znaczne odstępstwa np.: zbyt duże fafle, krótka lub spiczasta kufa.
- Uzębienie: brak więcej niż dwóch P1 lub M3.
- Oczy: nieznaczne wady oczu oraz powiek.
- Uszy: zdecydowanie za długie lub za krótkie, niepofałdowane.
- Szyja: duże odchylenia od pożądanego kształtu i muskulatury.
- Grzbiet: niezwiązany, luźny, karpiowaty lub łękowaty, przebudowany zad.
- Klatka piersiowa, brzuch: beczkowata, zbyt płytka lub zbyt krótka klatka piersiowa. Podkasany brzuch.
- Znaczne anomalie w budowie kończyn, np.: nieprawidłowe kątownie, odstające łokcie, luźne palce.
- Krowie lub beczkowate ustawienie kończyn.
- Nieprawidłowy, mało swobodny ruch, inochód.
- Poważne wady dotyczące skóry, np.: skóra zbyt delikatna lub zbyt gruba.
- Pośredni rodzaj sierści pomiędzy dopuszczalnymi przez wzorzec.
- Brak dłuższej sierści (frędzli) na uszach lub na brzuchu u odmiany długowłosej. Wełnista sierść u wyżłów krótkowłosych lub kręcona u długowłosych.
- Umaszczenie o innym odcieniu niż szary, np. żółtym lub brązowym. Ciemnobrązowe podpalanie.
- Duże odchylenia od wagi lub wzrostu, np. wzrost o 2 cm wyższy lub niższy niż podany we wzorcu.
- Nieznaczne wady charakteru.
- Inne poważne odstępstwa od wzorca.

Wady dyskwalifikujące:

- Wady charakteru, np.: bojaźliwość, nerwowość.
- Zupełnie nietypowa, zbyt lekka lub zbyt ciężka budowa.
- Niezachowane proporcje, nieharmonijna budowa.
- Zupełnie nietypowa głowa, np.: typu buldoga.
- Trzewioczaszka: zupełnie nietypowa, np.: wklęsły grzbiet nosa.
- Uzębienie: przodozgrzyz, tyłozgrzyz, braki w uzębieniu większe niż podane w wadach poważnych.
- Oczy: entropium, ektropium.
- Uszy: zupełnie nietypowe, np.: odstające na boki.
- Bardzo obwisłe podgardle.
- Grzbiet: bardzo łękowaty lub karpiowaty. Zad mocno przebudowany.
- Klatka piersiowa, brzuch: zdecydowanie beczkowata lub nieprawidłowo modelowana.

- Kończyny: rachityczne lub nieprawidłowo zbudowane.
- Chroniczna kulawizna.
- Nieprawidłowy, bardzo krótki, związany krok.
- Zniekształcona, źle uformowana skóra.
- Częściowy lub zupełny brak sierści.
- Białe znaczenia poza klatką piersiową lub łapami.
- Umaszczenie inne niż szare. Brązowe znaczenia.
- Wzrost zdecydowanie za niski lub za wysoki.
- Inne odchylenia od wzorca. Choroby dziedziczne, np.: epilepsja.

Wszystkie psy wykazujące fizyczne lub psychiczne anomalie powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.